

Красимир Бачков

Двамата литовци

Един Бог знае литовци ли бяха или латвийци тия двамата, но смучеха водка точно като руснаци. Докато не паднеха от масата, не спираха да пият. По-младият се казваше Игор, а по-старият – Алекс. И двамата бяха ниски, набити и здрави мъже, готови да свършат и най-мръсната работа, която Америка им предложеше. Бяха дошли две години преди мен в щатите и макар да бяха сменили много градове и работни места, освен раздрънканата десетгодишна „Тойота“, друго не притежаваха. Живееха „за мига“ и бяха по-щастливи от повечето американци край нас. Още като се запознахме, Алекс дрезгаво констатира:

– А-а, българин! Да, да! Хубав коняк, хубаво вино и зеленчукови консерви! Аз уважавам твоята страна. Американците видяха сметката на нашия социализъм, сега ние заедно ще се погрижим за тях! Ах, как ще се погрижим! – присви очи той и кой знае защо се облиза като гладен котарак. Автоматично го причислих към оня изчезващ вид стари комунисти, които на запад биха били демократи, или просто бунтари. През цялото време Игор ме наблюдаваше подозрително и накрая запита ни в клин, ни в ръкав:

– А водка пиеш ли?

– Ако има! – отвърнах неблагоприятно и след секунда вече съжалявах. Хубавото в случая беше, че разполагаха само с две бутилки и наближаваше полунощ. На сутринта главата ми щеше да се пръсне от болка, а през деня трябваше да работя 18 часа. Прибирайки се в квартирата, сварих двамата литовци точно както ги бях оставил – къркани около масата.

– Е, българино! – профъфли Игор – Заработи ли милиона?

Уморен и гладен, аз се проснах на хвърления направо на земята в единия край на стаята матрак и заспах. Много скоро обаче бях събуден, с молба да ги откарам до магазин, където и през нощта продават алкохол. Недоволен и мърморещ се съгласих и напълнихме „Тойотата“ с най-разнообразни бутилки – бира, вино и водка. Те се радваха като деца на алкохола и разбира се, трябваше да изпия чаша вино после с тях. Въпреки възраженията им, аз си легнах, а докато заспивах, чувах гласовете им:

– Не е наш човек! Предпочита да спи, вместо да пие!

– Абе, българите не държат като нас на пиене! Слаба работа са те, слаба!

– Знаеш ли какво не харесвам аз при тях?

– Какво?

– Срещал съм и други българи преди, но никога не съм чул един

българин да каже нещо добро за друг българин! Не се уважават взаимно и това не ми харесва!

– Да, прав си! И на мен не ми харесва!

Това денонощно пиянство продължи цяла седмица. Малко преди да се преместя в тяхната квартира, ги бяха изгонили за кражба на вино от ресторанта, където работех. Сега си ближеха раните и задочно „благодаря“ сервитьорката – мексиканка, която ги издала на супервайзора. В моментите когато бяха полутрезви, звъняха по телефона на разни руснаци да търсят нова работа, но докато разполагаха с пари за алкохол, не излизаха от стаята и се наливаха до безпаметност. Слушаха някакви войнишки песни и макар и двамата да не бяха ходили на война, пееха и плачеха като крокодили за мъжката дружба, за смъртта и живота, и най-вече за любовта. Една нощ пак бях събуден безцеремонно:

– Българино, хайде да ни караш до болницата!

– Защо? – недоумявах, да не би някой да е получил делириум тременс.

– Поляка Дерек се блъснал с колата си в един стълб. Трябва да се прелее кръв!

– Кой е тоя Дерек?

– Абе кой го знае, живее тук наблизко. И ние не го познаваме. Работник като нас. Просто трябва да помогнем на човека!

Аз скочих засрамен от леглото и след малко бяхме в болницата. Там се бяха събрали двайсетина наши съседи, повечето от руски произход и обсъждаха как, след двадесет часова работа, полякът заспа на волана, на връщане към квартирата си. Медицинската сестра отдели четири души, в това число и Алекс от кръвната група на пострадалия и им взеха кръв. На връщане Игор закачаше стария:

– От тебе вместо кръв, май източиха вино, а? Сега полякът ще се напие венозно!

– Трай, кутре! – сърдеше се Алекс, а накрая въздъхна – Кръвта трябва да се възстанови все пак! Българино, я спри в магазина! – Качихме три бутилки по пет литра вино и се прибрахме. Възстановяването започна веднага с пълна сила. Неочаквано, на другия ден двамата литовци събраха скромния си багаж в два сака, метнаха се на „Тойотата“ и се сбогувахме. Бяха си намерили работа в съседния щат и бързаха, да не би някой да ги изпревари и да им я отнеме.

Естествено, разменихме си адресите и аз им дадох моят в България.

– Светът е малък, българино! – дрезгаво изръмжа Алекс през спуснатото стъкло на колата. – Нищо чудно един ден пак да се срещнем!

Така се разделихме. Времето минаваше и като всеки непрокопсаник и аз не се напечелих в щатите. Изкарах малко пари и като се върнах, си купих една гарсонiera в края на Варна. Започнах да се оглеждам за някое момиче, защото бях прехвърлил вече тридесетте и не ми се дивееше повече сам. Зажадняла ми беше душата за близък човек, за дечица. Сестра ми живееше с мъжа си при родителите ми, но не се имахме, защото отказах да ѝ дам пари за кола като се върнах от Америка. Оттогава не си говорехме, а нашите мълчаха и не вземаха страна, защото бяха стари и болни, а сестра ми трябваше „да ги гледа“ един ден, като се наложи. Скоро си намерих работа като шофьор в една стокова борса и само чаквах да ми свърши работното време, за да изляза из града за момиче. Обикалях кафенетата, баровете и дискотеките, но все не срещах подходящото създаване от женски пол. Чат-пат закачах по някое курве, колкото да не забравя, че съм мъж, но момиче дето да ми влезе в душата не нацелих. Или аз не бях в час с разбиранията си за жените, или всички бяха станали проститутки. Върхът бе, когато една неделя мой бивш съученик ме помоли да го заместя в магазина му. Остави ми банкнота от петдесет лева да имам за ресто и отпраши към турската граница, където чакаше да му донесат стока. Останах сам в малкото магазинче, пълно с дънки, ризи и всякакви парцали за обличане. По едно време две жени решиха да купят нещо и се наложи да разваля парите, за да им върна ресто. Прескочих до съседния магазин и там една симпатията ми послужи с дребни. Хвана ми окото значи и след малко се направих на разсеян и отново цъфнах при нея. „Къде – викам – има кафе наоколо?“ , а тя веднага включи – „И аз – казва – не съм пила кафе тази сутрин, та ако искате, да идем заедно ей-там на ъгъла! Правят го много силно!“

Отидохме, разбира се и се заприказвахме сладко. Флиртувахме един с друг като зайци и не усетихме кога стана обяд. Хапнахме по един джоб, а привечер едновременно затворихме магазините. Мацето бе много секси, аз му бях страшно навит и за да не губим време, се метнахме в едно такси и кацнахме в моята гарсонiera. Какво правихме нея вечер си е наша работа, но трябва да призная, че това момиче ме накара да се почувствам върховно. Когато я изпращах до спирката на тролея, край нас мина един от тия дългите кадилаци и моето момиче радостно плесна с ръце:

– Ей, с тая кола миналата неделя се возих!

– Че къде си ходила с такъв автобус? – не проумях аз.

– А, никъде. До гражданското и оттам до ресторанта! Нали знаеш, на сватба всеки гледа да се изфука!

– Кой, брат ти или сестра ти се ожени?

– Не, бе! Аз се омъжих! Да знаеш само каква супер булка бях с дългата рокля! Същинска кукла Барби! Без майтап!

Спрях на едно място като цапардосан:

– Миналата неделя си се омъжила?

– Да! – най-спокойно отвърна тя – Какво си ме зяпнал? Да не ме е сгазил влак, като съм омъжена?

– А меденият месец? А мъжът ти? Да не е моряк случайно? – опитвах се да си обясня всичко.

– Какъв меден месец, какъв моряк?! – отрязва ме тя – Какви са тия глупости? Мъжът ми е ченге и довечера ще се прибере от работа. По цял ден дебне горките шофьори да изкара някой лев от глобите. Събираме за апартамент!

Сякаш някой ме ритна между краката. Извадих колкото пари имах в джоба си, хвърлих ги в краката ѝ, и я зарязах сама на тротоара. Като насън се прибрах в гарсоньерата. Имах една бутилка водка за гости, изпих я на два пъти и заспах като умрял. Оттогава взех да губя кураж и за да не губя форма, започнах да пия. Знаете как става – отначало малко, а после – без мярка. С всеки изминал ден все повече се пропивах и заприличвах на двамата литовци. Една мрачна вечер през ноември така се бях насмукал, че от отчаяние взех, та се обадих по мобифона на Алекс. Какви бръмбари ми бяха влезли в главата не знам, но му надрънках куп глупости. Почне ли един мъж да се самосъжालява, значи е стигнал дъното, а от там насетне защо да живее? Просто няма смисъл! Казах, че в скоро време ще си сложа въжето и приключих разговора. На другия ден почти не помнех какви съм ги плещил. Обаче след три дни се прибирам след работа и какво да видя – пред входната врата, седнали на чантите си Игор и Алекс отпиват от бутилка водка, а встрани на стъпалата се кипри червенкоса и луничава, зеленоока като котка мадама. От километър личи, че е руския, а от луната се вижда, че е курветина. Поканих ги вкъщи и питам какво ги води насам.

– Ще те женим! – твърдо отсече Алекс, а Игор потвърди с кимване на глава.

– Вие българите сте слаби хора! На пиене не държите, като нямате гадже налитате да се бесите, а животът е само един! Вярно, лъжа е нашият живот, но какво да се прави, поне да се държим като мъже! Абе какво да говорим, ето я Оля, тя е твоето момиче! Утре ще ви оженим и ще ви свършат проблемите! Никакви въпроси, от утре започвате нов живот! А ние ще останем един месец на море! К'во като идва зимата?!

На тази декларация намерих за уместно да не отвърщам. Слязох до магазина и купих едно кашонче водка. После всички, заедно с Оля се напихме и отпразнувахме срещата.

Оттогава мина половин година и доста неща се промениха. Сега Игор работи като охрана в един хотел на Златни пясъци, Алекс продава сладолед на плажа, а Оля е бременна. Въпреки вида ѝ на изстребител, тя се оказа свястно момиче и се кани през август да ми роди син. Още не сме се оженили, но предполагам, че и това ще стане, щом наблизко са моите приятели – двамата литовци.

КРАЙ

© 2006 Красимир Бачков

Източник: Авторът

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3090>]